Там, де сопки [18] доокола
Лютий холод міцно стис,-
Ми, обтяті попівчола,
У кайданах, в блиску спис,-
Крізь півморок шахти душний,
Не жалівши сили рук,
Довбемо граніт бездушний
Безвідрадним "стук!" та "стук!".

Розійшлися ви маною,
Мрії правди та добра!
Вам доранньою труною
Стала каторжна нора.
Зникли чарівні омани,
Стяг наш вирвано із рук...
Глушимо ми в серці рани
Одностайним "стук!" та "стук!".

Із пустинь безлюдних всюду,
Тільки хуга загуде,
Гук той піде по народу,
В рідні груди западе!
На святе свободи діло
Вишле сотні свіжих рук...
Бийте ж, браття, бийте сміло,
Безупинно "стук!" та "стук!".

[18] — Сопками в Сибірі звуться кремінні гори без ніякої ростини (Приміт. П. Грабовського).